

SPŠS A OA KLADNO

STUDENT'S LIFE

SOSÍKOVSKÉ
HRÁTKY
VÍDEŇ

E1 PRAHOU
PO PAMÁTKÁCH
ROZHOVOR

DIVADLO

OBSAH

3. Úvod; Sbírka na psí útulek

4. Rozhovor

5. El Prahou po památkách; Zlatý kout
Istanbulu

6. Veverí, v sídle moravských markrabat

7. Rady od zkušených, aneb průběh matu-
rit

8. Anglické krajinářství

9. Sosíkovské hrátky; Fenyklový salát
s lososem a opečeným chlebem

10. Hardcore Henry; Reportáž psaná na
festivalu

11. Vídeň

A je to tady, sláva, hurá, radujme se, veselme se. Prázdniny za dveřmi, známky na háku a už se můžete jenom těšit na 2 měsíce volna.

A jak už je naším zvykem, musíme vám udělit pár rad. Ne samozřejmě proto, abychom vás „peskovali“, ale proto, abychom měli dobrý pocit z toho, že jsme pro vaše krásné prázdniny udělali maximum.

Takže ohledně bezpečnosti. Rady ve stylu, abyste neskákali do vody, jejíž dno neznáte, abyste si brali pokrývku hlavy a dostatečně se mazali (zvenku!) vám říkat jistě nemusíme. My pro vás máme lepší rady.

Užívejte si prázdniny úplně na maximum. Vyhýbejte se nemocem, protože každý ztracený den je špatný den. Chodte i sem tam na brigádu, ať si pak nestěžujete, že nemáte dostatek peněz. Radujte se z maličkostí, které vám každý prázdninový den nadělí.

A k závěru, ti, kteří se vrací do školy, necht' mají pěkný start do nového roku a ti, kteří si vybrali jinou cestu, ať mají šťastný start do života!

Úvod

Naposledy vás zdravíme v tomto školním roce a už teď se těšíme, až vás zase naopak budeme moct přivítat v tom novém. Na následujících stránkách se dočtete opět spoustu nového. Předem se omlouváme za vynechání některých oblíbených rubrik jako „Víte, co jíte“ apod. Ale nebojte se, v zářijovém čísle tu pro vás opět budou! Tentokrát tyto rubriky nahradily jiné články, které pro vás budou určitě stejně zajímavé.

No a co že vás to vlastně čeká? Opět pro vás máme skvělý rozhovor. S kým? Čtěte dál a dozvíte se! Dále máme aktuální články ohledně dění ve škole i ve městě nebo např. i recenzi. A jako bonus rady pro budoucí maturanty.

A nahlédneme ještě i lehce do budoucnosti – ano, do zářijového čísla. Tam na vás totiž kromě již slíbených oblíbených rubrik čekají po dlouhé době básně, rozhovor a spousta dalšího. Samozřejmě se můžete těšit i na detailně popsání trapné situace, které se během prázdnin bezpochyby stanou.

Sbírka na psí útulek

Věříme, že všichni milují domácí zvířata, a to zejména pejsky. A také věříme v to, že jejich osud vám není lhostejný. Proto také přicházíme s prosbou o pomoc. Naše škola organizuje sbírku pro dobrou věc – psí útulek. Shromáždování bude probíhat od 13. 6. do 23. 6. v knihovně školy. Hodí se cokoliv! Hračky, dobrůtky, deky, staré ručníky, prostě vše, co takovým pejskům pomůže a zpříjemní pobyt právě v psím útulku.

Budeme moc rádi, když i vy pomůžete. Každý den bychom měli konat dobré skutky, protože věřte nebo ne, jednou se nám to vrátí. A proč tedy neudělat takovýto dobrý skutek a nepomoci psím mazlíčkům z Bouchalky?

Děkujeme!

Kontakty

Redaktoři: Eliška Nedvědová, E2 - eli.nedvedova@seznam.cz; Nella Skuhrovcová, E3 - svet97@seznam.cz, Adéla Srbová, E1 - Aideilisa@seznam.cz, Lucie Dorázková, E2 - lucika.dorazkova@seznam.cz, Jana Hanzalíková, ext. - janahanzalikova@seznam.cz **Grafika:** Jiří Dlouhý, E2 - ji.dlouhy@seznam.cz, **Titulní strana:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozhovor s bývalým zaměstnancem HZS Jiřím Veselým

Jiří, co ti řekli doma, když jsi začal pracovat u hasičů?

Co mi řekli? Nic, ale byli překvapeni, protože jsem nikdy neměl žádné sklony být hasičem a nikdy jsem v dětství k tomuto povolání neinklinoval. Samozřejmě jsem jako malý také zkoušel podpalovat různé věci, například stéblo trávy,

nebo autíčko. Tyhle pyromanské sklony mají vlastně všichni hasiči, i když spíš chtějí ohně hasit a ne je rozdělovat.

Jak dlouho jsi pracoval u Hasičského záchranného sboru Stř. kraje, stanice Slaný?

7 let. Nastupoval jsem na Kladno, ale to asi všichni, protože Slaný byl takovej „detešák“, tam už chodili hotoví hasiči. Takový ty „mladý vochcapulky“ si bralo Kladno pod sebe. Půl roku jsem sloužil nezařazený jen na zkoušku, poté jsme měli základní kurz.

Jakou jsi sloužil směnu a s kým?

Na Kladně „A“ s kamarádem Valdou. Ve Slaném šel Valda sloužit „C“ a já „B“ s Petrem Chocholou, Vaškem Černým, Petrem Živným a Jindrou Hubáčkem, který dělal velitele. Jindra byl řezaný socialismem a jeho velení bylo občas spartánské... Ale to není zas až tak důležité...

Měl si rád svoje kolegy?

Měl. Ve Slaném jsme byli taková rodina, protože to byl malý kolektiv, kde jsme se znali a žili spolu druhý ročník života. Bylo to období, že jsem se do práce i těšil.

V jakém pracovním zařazení jsi u hasičů pracoval?

Jako strojník. Na směnu jsme byli tři strojníci, a když měl jeden dovolenou, tak jsme tam byli dva. Ale ve Slaném jsme si užili i jako hasiči, protože jsme chodili doplňovat směny při dovolených a nemocech.

Byl začátek u hasičů lehký?

Lehký? Bylo to takový..., než se člověk otrkal. My jsme chodili ještě povinně na vojnu, tam jsme dostávali dril tohoto velení, a pak v práci po téhle stránce nebyl problém. Člověk hlavně musel pochopit, co od koho může čekat. Na Kladně bylo 30 lidí a parcelování mladí a starí hasiči, kteří tomu dávali řád.

U kolika zásahů jsi byl?

To se nedá spočítat, protože bylo okolo 120 zásahů ročně, a ne u všech člověk byl.

Ale myslím, že přes 500 jich bylo určitě.

Byl jsi u nějakého zásahu, na který rád vzpomínáš, nebo na kterém tě něco „zaujalo“ na první pohled?

Akce Labuť.

Byli jsme zachraňovat labuť na zamrzlém rybníku poté, co volala ochránkyně přírody, že je na rybníku labuť a lidé po ní házejí i klacky, ale ona se nemůže „odlepit“ od ledu. Tak jsme vyrazili s naší lodičkou, fungující jako ledoborec. Když jsme se dostali až k labuti, tak se vznesla a odletěla na druhou stranu rybníka. Takže jsme honili na lodičce po rybníku labuť, nakonec jsme ji vyhnali na břeh, kde se na ni vrhnul zbytek směny. Zpátky jsme jeli v Liazce i s ochránkyní přírody a labutí, prohlížející si hasiče, kteří ji zachraňovali. Ještě, že místo mě nechtěla řídit (dodává Jiří s úsměvem).

Co se ti na tvém povolání nejvíc líbilo?

Asi ta pestrost. Každý den, když jsme byli v práci, na nás mohlo čekat něco jiného. Byl tam adrenalin. U hasičů se dělali a dělají dodnes dělají čtyřadvacítky, pak jsou dva dny volna, což fůra času. Ten den to tam člověk nějak překlepal. Hlavně, když byla dobrá parta. Kolikrát jsme si nestačili všechno říct a už jsme střídali směnu s kolegy a šli domů. Bylo to opravdu super a nebylo to jednotvárné.

Pokud srovnáš svoje současné a minulé povolání, které se ti líbilo víc? Role starosty, nebo hasiče?

Řekl bych asi toho hasiče. Když se hasiči něco povede, tak jsou všichni šťastní a je za hrdinu. Starostovi když se něco povede, tak se vždycky najde nějaký šťoura, který by to udělal líp. Hasič byl vždycky hrdinou, lidi mu děkovali. Byl to velký adrenalin, ale to sama víš, protože jsi u „dobráků“. Někde toho hasiče v srdíčku člověk má a nejde se toho jen tak zbavit. Proto jsem šel k dobrovolným hasičům.

Říká s úsměvem Jiří Veselý, bývalý zaměstnanec Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, stanice Slaný, a současný starosta obce Brandýsek.

Autor: Eliška Nedvědová, E2

E1 Prahou po památkách

V rámci oborového dne jsme spolu s paní učitelkou Lexovou vyrazili do Prahy. Každý z nás se ten den stal průvodcem. Rozdělili jsme se na dvojice případně trojice, které měly za úkol představit určitou památku. Jedna z nich však měla speciální úkol, a to naplánovat cestu, kudy půjdeme, ale také rozpočítat, kolik nás celý výlet se vším všudy vyjde. Naše putování bylo spletné, ale nikde jsme se neztratili, ani se zbytečně nevraceli na místa, kde jsme už byli.

Začali jsme u Prašné brány, která stojí naproti domu U Hybernů vedle Obecního domu, na náměstí Republiky. Takové pojmenování dostala, protože dříve sloužila jako skladiště prašného prachu. O kousek dál se nachází Obecní dům (1380) vybudován Václavem IV. Patří k nejznámějším stavbám v secesním stylu v Praze.

Staré Město bylo vyhlášenou městskou obcí teprve ve 12. století. V jádru nalezneme Karolinum, původně studentskou kolej, sídlo rektora Karlovy University, Staroměstskou radnici (1338), na níž nalezneme orloj (věžní hodiny) s 12 apoštoly a astronomickým ciferníkem. Jeho výstavba je opředená mnoho pověstmi, ale nejznámější jsou spojeny s Mistrem Hanušem, jejím tvůrcem. Zajímavostí je, že odbíjí téměř každou hodinu i po půlnoci.

Samozřejmě jsme navštívili i nějaká divadla a to Národní (1848) a Stavovské divadlo (1783). Postavení Národního divadla nebylo jednoduché a jeho výstavba pro národ znamenala mnohé, je docela důležité na to pamatovat. Nic nevzniklo z ničeho jen tak. Musím také zmínit gotickou Jindřišskou věž (1472-76), která v celé Evropě je unikátem díky své zvonkohře. Má 10 zvonů, největší z nich je Jindřich. Zahraje více než 1100 melodií. Většina z vás zná především Karlův most (1402), druhý nejstarší most v ČR. Ukončují ho dvě mostecké věže Malostranská a Staroměstská.

Na závěr můžu říct, že se výlet vyvedl (i s počasím) a pro mě, jako průvodce, to bylo něco nového. Nyní alespoň trochu tuším, co to obnáší.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zlatý kout v Istanbulu

Mnozí z Vás, čtenářů si jistě představíte pod pojmem „Zlatý kout“ seskupení budov obložených pláty zlata. Řeč je však o stavbách v Istanbulu, které byste dnes našli jen zřídka, většina z nich je totiž zaniklých a jen málo z těch, které přežily zub času dnešní majitelé málokdy nechávají v původním stavu. Řeč je zde o majestátních domech a palácích na březích Bosporu. Není totiž všechno zlato,

co se třpytí. Alespoň pro dřívější obyvatele Istanbulu to tak platilo.

První budovy, které bych rád zmínil, jsou dva paláce. Palác Topkapı a jeho mladší dvojče palác Dolmache byly jedny z prvních komplexů novověku, kdy fungovaly toalety se splachováním a tekoucí teplá a studená voda. Ano, čtete dobře!

Palác Topkapı, který byl vybudován na začátku 14. století členy Osmanské dynastie, ční nad hladinou Bosporu dodnes. Na stavbu jeho mohutných kupolí, lázní, pavilonů a největší budovy ze všech – hárému sultána, bylo použito nezměrné množství mramoru, vápence, zlata, stříbra a benátského zlata. Ale nejdůležitější byla tekoucí voda. Jak toho Osmané docílili? Jaké technologie použili? Jednoduše, díky znalosti fyzikálního zákona o hladině kapaliny, zákon spojených nádob. Palác se nachází na menší vyvýšenině nad Bosporem, zatímco říčky a potoky přivádějící pitnou vodu do města jsou na vyšších kopcích, tím pádem zapůsobila na přívod vody i gravitační síla, jenž vodu přihnala z kopce dolů do lázní a zákon spojených nádob byl využit

následovně. Když je hladina vody, která zásobuje palác, pět metrů nad lázněmi paláce, tak není problém, aby se hladina té samé vody ustálila ve stejné výšce. Aby stavitelé tuto skutečnost využili, vytvořili první kanalizační systém na světě, s tím, že voda, která byla vytlačena do této výšky sloužila ke splachování prvních skoro automatických toalet. Toto jednoduché řešení snadno objevíte, pokud se podíváte na konstrukční řešení objektu. Celý komplex mimo obranných zdí je přízemní a na některých místech má maximálně tři, nebo čtyři patra. Na potrubí podle starých spisů použili zajatí benátské stavitelé mramorové, kameninové a žulové vodovodní trubky, které byly spojovány maltou s přidanou pryskyřicí, tak dosáhly toho, aby voda neprosakovala a měla dostatečný tlak.

Druhým palácem, byť mladším, je palác Dolmache, který nechali jedni z posledních Osmanských panovníků postavit v 1. polovině 20. století poblíž přístavu, přímo pod kopcem, na kterém se rozkládá komplex Topkapi, náměstí Sultanahmed a mešita Hagia-Sofia. Nyní již vodovodní řád vysvětlovat nemusím, jelikož z předchozího odstavce je vše zřetelné. Zaměříme se blíže například na osvětlení, kanalizaci a teplou tekoucí vodu. Dolmache je jednou z nejznámějších staveb starého Istanbulu díky svému venkovnímu a vnitřnímu osvětlení. Na vnitřní osvětlení byly použity desítky tun benátského a českého skla, ze kterých byly zhotoveny lustry. Do lustrů byly následně vkládány svíce a do těch menších byl vháněn svítíplyn. Později byly tyto postupy nahrazeny elektrickým proudem. Svítíplyn byl následně použit i na osvětlení vnějších prostor komplexu Dolmache a dodnes tyto lampy po setmění osvětlují celé jeho okolí. Kanalizaci v té době pro palác tvořilo množství svodných kanálů a výtlačných potrubí, jež vyváděly splašky za město, kde nejprve protékaly bažinou a až pak prakticky čistá voda končila ve vodách Černého moře. A v neposlední řadě bylo opět požadavkem sultána to, aby stavitelé vytvořili moderní způsob přívodu teplé vody. Ten byl zajištěn cirkulačním potrubím, které vhánělo vodu do obřích nádrží, u kterých pracovalo množství topičů, aby vytvořili dostatečnou teplotu pro ohřev. Vody byla z těchto nádrží vháněna ke kohoutkům, ze kterých poté proudila do lázeňských prostor a do van v koupelnách. Voda, která by vychladla a nebyla vypotřebována, pokračovala cirkulačním potrubím zpět do kotelny. Až nyní můžete vidět, že i na některých místech světa existují budovy, které i přesto, že jsou staré, dokázaly sloužit stejným způsobem jako současné domy.

Autor: Ondra Sýkora, S2
Zdroj: turkey-travel.com

Veveří, v sídle moravských markrabat

Pokud budete mít někdy cestu do Brna, tak se nezapomeňte zastavit 10 km před Brnem, abyste mohli zhlédnout jeden z

nejrozsáhlejších a nejstarších hradů u nás. Ano, jak jste si již mohli všimnout v nadpise, řeč je zde o hradu Veverí.

První zmínky o Veverí pocházejí z doby kolem roku 1213. V té době podle dochovaných záznamů měl hrad sloužit jako útočiště Štěpánovi z Moravy, údajnému předkovi rodu Pernštejnů z Moravy. V té době bychom nenašli Veverí jako mohutný gotický hrad, ale spíše jako menší románskou tvrz, jež pozdějším pánům sloužila pro jejich kratochvíle a i jako místo odkud vyjížděli na lov do zdejších lesů.

Ze záznamů víme, že hrad tvořilo pouze pár menších budov, opevněných zdmi s hlavním knížecím domem na severu. Pro nás jaksi zastaralé ruiny byly v té době poměrně moderním hradištěm v románském stylu, přičemž jako zdivo dle geologických průzkumů v okolí Brna bylo použito vápenného a opukového zdiva. O oknech bychom si v té době mohli pouze nechat zdát, alespoň o těch plastových, jaká známe dnes. V mohutných kamenných zdech se nacházely typické románské otvory s dřevěnými okenicemi, které se při horším počasí zavíraly. Později, během éry gotiky

zůstal hrad prakticky nezměněn až na hlavní hradní věž, nebo-li donjon.

V této době již byl hrad nikoli v rukou Pernštýjnů, ale Lucemburků. Stal se sídlem pro Jana Jindřicha Lucemburského, bratra Karla IV. krále českého. Jan, jakožto nový moravský markrabě, hrad ponechal nezrekonstruovaný, avšak nezanedbal nové části opevnění. Hrad byl v té době i přes zchátralý stav objektů, jedním z nejmodernějších svého druhu, co se týče opevnění.

Po vládě lucemburských králeviců hrad postupně spadal do rukou mnoha šlechtických rodů a až teprve v 16. století na něm byly provedeny barokní úpravy, zejména pak v hlavním sále, kde nechali po obléhání švédskými vojsky Sinzendorfové vyobrazit fresku znázorňující hrad a jeho okolí. Dále provedli rozsáhlé úpravy před hlavní hradní budovou, kterou taktéž přestavěli ze starého knížecího paláce do podoby barokního zámku.

Ke konci 17. století byl hrad odkoupen z rukou Sinzendorfů panem Mundym, jenž byl bohatým a vlivným továrníkem, známým po celé Moravě, avšak ani jeho sny o přestavbě hradu netrvaly dlouho. Po několika desetiletích získal komplex do svých rukou vídeňský podnikatel Sina. Po jeho smrti se v 18. století hrad dočkal nejrozsáhlejších rekonstrukcí ze strany Sinovy vnučky Heleny, jež nechala na jižním svahu vybudovat rozsáhlý anglický park se dvěma skleníky, bohužel se však nedochovaly. Helena byla posledním vlivným majitelem, což se podepsalo i na částečném ubourání gotických a barokních hradeb, místo nich opět rozšířila hradní zahrady a Veverí se již spíše začalo podobat baroknímu zámku. Touto dobou o hradu moc zmínek nenajdeme, ale pokud máte čas a chuť, tak je toto poměrně romantické místo skvělé pro pěkně strávený letní výlet, na kterém si jistě celý den bude užívat pocity radosti z nádherné přírody kolem hradu a něj samotného.

Autor: Ondra Sýkora, S2

Zdroj: www.veveri.cz/sk

Rady od zkušených, aneb průběh maturit

Tak už to mám za sebou! Maturita za zády, vysvědčení doma a já můžu vstříc dalšímu dobrodružství. Jenomže, mnohé z vás (zvláště ty, které to ještě čeká) by zřejmě zajímalo, jak takový den „D“ probíhá. A proto jsem tu já, abych vám alespoň trochu nastínila, jak vypadá maturita.

V první řadě počítejte s tím, že i ti, kteří nematurují hned v pondělí, musejí přijít na zahájení. A pak šup domů se zase učit a litovat ty, kteří právě sedí na potítku. Já jsem maturovala až v pátek, takže zatímco již ostatní měli dokončené střední vzdělání, já stále měla to základní a čekala jsem, jak to dopadne. Musím říct, že stresu je najednou víc a víc. Den předtím se snažíte dohnat všechno a máte hlavně pocit, že vůbec nic

neumíte. Je to očividně normální. Byla jsem na tom stejně. Všichni chytře říkají: „Chce to klid, bude to v pohodě, máš, když tak, ještě další 2 pokusy.“ Jenomže, ono se to lehce říká těm, kteří nejsou v té situaci. Ale já v ní už byla a opravdu vám můžu říct, že ty, kteří byli poctiví a učili se, může ohrozit opravdu jen okno. A to je malá pravděpodobnost, i když...

Dostanete časový harmonogram a pak už jen koukáte na čas a třesete se. Najednou přijdou ty obávané 3 minuty před nástupem k losování. Obvykle s těžkými kroky jdete k počítači, zoufale se koukáte na ještě více zoufalejšího spolužáka, který nervózně hýbe tužkou nad poloprázdným papírem na potítku. A pak přijde ten čas, kdy vám učitel řekne, ať kliknete na start a pak na stop. Nic neovlivníte, teď už je potřeba jen to štěstí. Tři, dva, jedna...STOP!

A nyní už sedíte na potítku se zadáním v ruce, papírem a tužkou. V tom horším případě potřebujete ještě kalkulačku. A můžete se začít potit. Teď je obvykle ten okamžik, kdy se začnete potit, a chce se vám brečet, ačkoli jste se včera zrovna na tuhle otázku dívali. Ale nakonec si přece jen vzpomenete a kostrbatým písmem si píšete zápisky a doufáte, že to po sobě přečtete. Čtvrt hodina (v případě češtiny 20 minut) uteče jako voda, věřte mi. A už se přesouváte před komisi.

Pokud se bojíte, že vás bude rozptylovat někdo, kdo se přijde na průběh maturity podívat, nemusíte mít obavy. Vůbec si nevšimnete a ani neuvědomíte, že tam vzadu někdo sedí a poslouchá vás. Dokonce vám můžu téměř slíbit, že z vás rázem opadne trochu nervozita, protože sedíte již před známými učiteli, kteří zoufale doufají, že z vás něco kloudného vypadne.

A pokud vědí, že v tý hlavě něco je a přemáhá vás nervozita, popostrčí. A pak už to jede a vy víte, co jste v tom okruhu měli všechno napsané.

A takhle se to opakuje u všech maturitních předmětů. Ani se nenadějete a je konec. Nastoupíte opět před komisi, tentokrát všichni maturanti

toho dne, a už očekáváte pouze výsledky. Bude se vám chtít brečet, ať už uděláte maturitu, nebo ne. Ale já věřím pevně v to, že budete přinejmenším tak šikovní, jako my letos (tedy doufáme, že na nás mají stejný názor i učitelé).

Tak nezbyvá už nic jiného, než jen to popřát vám, budoucím maturantům, hodně síly, nervů a času na učení. Nezačínajte pozdě, nevyplácí se to. A těm, kteří úspěšně odmaturovali, přeji šťastný start do nové etapy života.

Prosím ještě, nebijte mě za případné odlišnosti v průběhu maturity, těžko říct, jestli přesně tento průběh bude i v následujících letech. Takže: „změna průběhu vyhrazena“.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: fanpredmety.cz

Anglické krajinářství

Často jistě slyšíte pojem Anglický park, či Anglická zahrada. Tento pojem znamená pojetí zahrady jako volně utvářeného terénu. Nyní bych se tedy s Vámi rád podělil o to, jak přesně má taková Anglická zahrada vypadat.

Prvním a zároveň nejdůležitějším pravidlem je nevytvářet nic pravidelného a přesného, krajina musí vypadat, jako kdyby tam byla celá léta. Začneme nejprve trávničkem. Trávniček by měl vzbuzovat atmosféru louky, avšak by neměl být volně rostlý po celé své rozloze. Na některých více viditelných místech nebo otevřených plochách ho posečte, zatímco u okrajů zahrady ho nechte více vzrostlý. Tím si připravíte také prostor na další důležitý prvek, dřeviny.

Nejvhodnější a nejlépe vypadající budou na zahradě vzrostlé duby, japonské třešně, javory nebo

například ještě katalpy, které dodávají trochu umírněnější ráz zahradě díky své typické kulovité koruně. Pod tyto dřeviny můžete dále do polostínu jimi tvořeným vysázet typické evropské byliny a okrasné květiny, jako například tulipány, chryzantémy, magnolie a jiné podobné drobné květiny. Avšak opět dbejte na to, aby rostliny nevytvářely přesné záhony a dané linie.

Nyní přichází na řadu kamenitá krajina a menší vodní plocha, na které se nám časem můžou začít i vyskytovat malí zvířecí návštěvníci a i stálí obyvatelé. S vytvářením vodních ploch bývá často spojené nezměrné množství času a financí, a proto se málokdy provádí. Vykopáním dostatečné jámy vytvoříte skvělé zázemí pro sladkovodní ryby a ptactvo, které zde bude žít. Ve větší hloubce se budou usazovat drobné organismy a menší živočichové, jenž poslouží pro potravu rybám a například kachnám, které se s oblibou potápí hledajíc svou potravu. Jámu hloubíme tak, aby nevypadala uměle, ale co nejvíce přírodně, nepravidelně. Na dno položíme hydroizolační folii, kterou následně zasypáváme pískem a štěrkem. Na horní okraj vysázíme vodní rostliny, které se volně vyskytují v našich krajinách, a přiděláme vodní filtraci. Pokud vaším pozemkem ale protéká například potok, tak pak stačí akorát vytvořit menší jezírko a voda se bude filtrovat samotným průtokem.

Po napuštění vody do jezírka vypustíme menší sladkovodní ryby, nejvhodnější jsou japonské kapři. Na jedné straně vystavíme menší pahorek z kamenů a vykopané zeminy, který osázíme drobnými keři, můžeme zajít klidně i do exotičtějších oblastí a použít bonsaje. Naši skálu rovněž krásně doplní menší vodopád, který bude ústít v jejím úbočí. Poblíž tohoto jezírka, ale ne přímo u něho, postavíme menší dřevěnou pergolu s rostlinnými ornamenty, kterou kolem dokola obklopíme zimostrázy.

Tím by pro nás mohla tvořivá činnost skončit, ale jako poslední možnost, jak dotvořit vzhled krajiny, je vytvořit malý pavilon, či menší zděnou nebo jednolitou kamennou sošku, která bude dovytvářet romantičnost a hravost dané zahrady.

Autor: Ondra Sýkora, S3

Zdroj: magazinzahrada.cz

Sosíkovské hrátky

Ve čtvrtek 7. dubna 2016 se konaly oblíbené „Sosíkovské hrátky.“ Jednalo se již o jubilejní 5. ročník. Program začal v 8:00 hodin a končil v 13:45. O moderování se již tradičně postarala paní učitelka Mgr. Polterová.

Pojďme si připomenout program pátého ročníku. Jako první se nám představili naši spolužáci z T3, kteří si pro nás připravili dvě hry, České nebe a Los. Jako další přišla na řadu 11. ZŠ se svou hrou Romeo a Julie. Zpestřením bylo pěvecké vystoupení Dominiky Rusové z S2. Po krátké přestávce nám 5. ZŠ ukázala anglickou verzi Romea a Julie. Svým tanečním číslem okořenili tento ročník Adam Ondřej z O1 se svou partnerkou. Následovalo Gymnázium Kladno se svou hrou Modroočko a ti druzí. S hrou Au revoir MA nás poctilo Studentské divadlo Bedřichů při Gymnáziu J. A. K. v Novém Strašecí. Poté zazářil dramatický kroužek ZUŠ Kladno se svými dvěma recitacemi a hrami. Celý program završila 7. ZŠ se svou hrou Zázraky se dějí.

Jako minulý rok, i tentokrát sál naší auly praskal přímo ve švech. Nejen proto, že zde měli svá místa účinkující a jejich hosté, ale také proto, že je o tuto akci velký zájem mezi naším studentstvem. Řekněte, kdo by se raději učil, když se v naší škole koná taková věc?

Všichni se na tuto událost pečlivě připravovali. Jejich nervozitu brzy vystřídala radost z potlesku. Obecnostvo nechávalo své zraky na účinkujících, kteří věděli, že je to jen a jen jejich chvíle slávy. Když se dostavil dočasný výpadek textu, všichni jsme se tomu zasmáli a účinkující i přes nečekanou vsuvku pokračovali dále. Nejsem schopné říci, kdo byl nejlepší. Ale s jistotou si zde každý našel svého favorita či favority.

Co bylo, je už za námi, ale doufejme, že se nám příští rok poštěstí již 6. ročník „Sosíkovských hrátek“ a opět se budeme těšit na zajímavá a inspirující přestavení...

Autor: Kamila Adámková, E3

Nella Skuhrovcová, E3

Fenyklový salát s lososem a opečeným chlebem

Ingredience:

1 celý fenykl (s natí)
1 bochník chleba
2 filety z lososa
3-4 celé pomeranče
2-3 celé citrony
5 dg másla
sůl
pepř

Postup:

Fenykl pečlivě opláchneme pod tekoucí studenou vodou a nakrájíme na drobné kousky spolu s natí. Dále si oloupeme pomeranče a citrony, které následně také oloupeme a nakrájíme na větší kostičky. Tyto kostičky přisypeme do mísy k nakrájenému fenyklu a pečlivě promícháme. Jako druhou část pokrmu si na pánvi rozpustíme 5 dg másla, až když je máslo rozpuštěné a začíná lehce probublávat, tak na něj položíme oba dobře osolené a opepřené filety z lososa. Filety pečeme po obou stranách 6 až maximálně 10 minut. Po sundání z pánve je necháme okapat a na tu samou pánev položíme nakrájené plátky chleba, který smažíme, dokud nechytí tzv. zlatavou barvu. Vše servírujeme nejlépe na bílém talíři.

Autor: Ondra Sýkora, S2

Zdroj obrázku: akcniceny.cz

Hardcore Henry

Možná jste o tomto filmu slyšeli. Možná ne. Celý film bych shrnula do dvou slov – šílená jízda. Zatím ještě nikdy nebyl natočen film ve stylu FPS her. FPS je zkratka slov vycházejících z angličtiny First-person shooter, ve volném překladu střílečka

z prvního pohledu. Podle mě to byla jen otázka času, kdy konečně někoho napadne něco takového uskutečnit. Brzo se snad dočkáme i dalších filmů natočených tímto stylem.

Hned po spatření prvních upoutávek jsem věděla, že tento film musím vidět. Nelitovala jsem. Předem ale musím sdělit, že od příběhu nikdo nečekejte žádné složitosti. Je to jednoduše typ filmu, u kterého si užijete hromadu akce, černého humoru a z kina odejdete nadšení. Celou podívanou sledujete z pohledu Henryho.

Ocitáte se v laboratoři a krásná žena vám sděluje, že je vaše manželka a miluje vás. Nic si k tomu nepamatujete a navíc vám amputují končetiny. Zjišťujete, že velká část vašeho těla je robotická. Netrvá dlouho a seznámujete se s vaším úhlavním nepřítelem, šílencem Aka-nem. Unáší vaši ženu a nastává chaos. Bohužel vám nestihli nahodit hlasivky, takže jste němý. Nezbyvá vám nic, než ji zachránit a velká jízda může začít.

Při sledování jsem si s radostí vzpomněla na Call of Duty, ale také na MirrorEdge (díky zběsilým skokům přes překážky a vyhýbání) a mnoho dalších her. Tento americko-ruský snímek prostě neskutečně rychlým tempem utíká a také není dlouhý – má pouze 90 min. Neobešlo se to ani bez krve, je jí zde více než dost. Pokud tedy hledáte nějaký akční biják, tohle je podle mě jasná volba.

Autor: Adéla Srbová, E1

Zdroj obrázku: stxmovies.com

Reportáž psaná na festivalu...

Na Kladně se během víkendu od 20. 5. - 22. 5. konal kladenský pivní festival, a to přímo na náměstí Starosty Pavla. Já jsem se tam byla podívat hned v pátek. Všichni ti, kteří tam byli, sami vědí, že o zábavu postaráno rozhodně bylo. No a ti, kteří tam nebyli, se to dozví právě teď.

Jela jsem tam cíleně na koncert MIG 21, protože jsem se přece musela připravit na Votvírák a naladit si už lehce koncertní atmosféru. A také to sloužilo trochu jako odreagování se od toho množství učiva, které bylo za mnou a bohužel v té době ještě i stále přede mnou.

Překvapilo mě to, že hned při vstupu na festival si člověk musel koupit čipy, které byly v podobě náramku, o kterém nám však prodavačky říkaly, že je nemáme dávat na ruku, protože se pak čip špatně načítá. No, nevadí, chybička se vždycky vloudit může. Nabyli jsme si tam peníze a z čipu se dále čerpalo při nákupu nejen piva, ale i různých jídel. Nejprve jsem kroutila hlavou, ale nakonec to přece jen nebyl tak špatný nápad. Ono v tom množství lidí manipulovat s penězi není vždy úplně vhodné, zvláště pro ty, kteří už mají za sebou ochutnávku více pív. Navíc zbylé peníze byly opět vráceny.

Pivní výběr byl opravdu široký. Kromě známého starokladenského pivovaru zde nabízely své pivo i pivovary, které přijely z větších dálek.

A je pravda, že ta piva, která jsem si vybrala a ochutnala, byla opravdu skvělá. Každé mělo znatelně jinou chuť, a tak to má také být.

A pak přišel na řadu právě koncert MIG 21, který si užili všichni, kteří tam byli. Macháček a spol. jsou prostě nepřekonatelní nejen svou hudbou, ale také svým optimismem a vtipem. Takže ti, kteří jedou na Votvírák, se mají opět na co těšit. Na Kladně zazněly známé písně, jako např. Máma se vrací, Snadné je žít, Chci ti říct a spousta dalších. Rozjet to tedy umí parádně.

Následující 2 dny byl program kladenského pivního festivalu také velmi pestrý, ale bohužel jsem tam nebyla, takže to již nemohu posoudit z praktické stránky. No ale ti, co tam byli, sami dobře vědí...

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: české-pivo.cz

Vídeň

V květnu (9. a 10. května) si udělali studenti naší školy výlet do Vídně. Celý dvoudenní zájezd pro nás zorganizovaly Mgr. Simona Růžková a Mgr. Natalia Kostíuková, za což jim patří velké uznání. Vyráželi jsme v pondělí ráno v pět hodin a vrátili jsme se druhého dne ve večerních hodinách.

První den jsme měli možnost podívat se po Vídni, která byla ve slunném počasí překrásná. Vídeň působila na první dojem z autobusu jako že je to Praha, však toto hlavní město Rakouska je klidnější a rozhodně čistější. Jako správní turisté jsme začali u slavné stavby Hundertwasserhaus. Procházeli jsme se nádvořími palácového komplexu Hofburg a navštívili zdejší císařskou klenotnici, z které nás zraky přecházely. Byly zde vystaveny exponáty církevní i světské, rakouské korunovační klenoty, šperky a dokonce „roh jedno-rožce“ a mnohem více. Neminuli jsme ani jedinečný Stephansdom. Kdo chtěl, mohl po schodech vystoupat až do věže. Normálně vás vyveze nahoru výtah, ten ale tehdy nefungoval. To je jen slabý výčet památek, které jsme mohli obdivovat. Po řádně nachozených metrech jsme si mohli odpočinout v rozlehlém parku. Bylo krásné si sednout a užít si atmosféru města a sledovat lidi, kteří tu žijí.

Nocleh jsme měli zajištěn v české Vranovské Vsi. Jelikož se v pondělí večer hrál zápas mistrovství světa v hokeji, Česko – Švédsko, poctivě jsme fandili.

Druhý den byl na programu Schönbrunn, kde jsme strávili celé dopoledne a část odpoledne. Po prvním seznámení vás napadne versailleský zámek. Zámek měl být původně jakýsi rakouský versailleský zámek, ale došli peníze na stavbu, a tak je poněkud skromnější. S audioprůvodcem jsme absolvovali prohlídku zámku. Každá z místností je svá. Jsou nádherné, až slova nestačí vyčíslit takovou krásu. Kdyby si chtěl člověk prohlédnout pořádně každou zpřístupněnou místnost, potřeboval by na to více než čas, který umožňuje prohlídka a vlna postupujících turistů. Přes skromnou, ale pěknou zahradu jsme se dostali až k pověstné ZOO. Zde je největším tahákem panda.

Poté nás čekala zastávka na hranicích v Hatích, pak už jen cesta domů. Přálo nám počasí a výlet se nám vyvedl, mezi námi panoval přátelský duch.

Slovy jednoho z nás to završíme: „Za ty prachy to stálo!“

Autoři: Eliška Nedvědová, E2
Nella Skuhrovcová, E3
Foto: Nella Skuhrovcová, E3
Eliška Nedvědová, E2

